

След яблычнага пірага

— Ой, хто цябе тут пакінуў? — Вавёрка спынілася так рэзка, што з яе лапкі вылецела сухая сасновая лускавінка. Проста пасярод сцяжынкі ляжала ваўняная рукавічка: чырвоная, з шэрай палоскай на запясці. Яна была амаль такая ж доўгая, як сама Вавёрка ад носа да кончыка хваста. Вавёрка абышла знаходку кругом, прынюхалася, пацягнула за пальчык. Рукавічка цяжка пасунулася па ігліцы. — Не пакіну цябе тут, — вырашыла яна. — Спыраша даведаюся, чыя ты.

Побач на зямлі віднеліся лёгкія сляды: дзве рысачкі, яшчэ дзве, а далей — нічога. Вецер ужо надуў на іх ігліцу, сухое лісце і адзін круглы арэховы шкарлупак. Вавёрка нахілілася нізка-нізка, ажно вусы крануліся зямлі. След вёў уздоўж сцяжынкі, таму яна ўзяла рукавічку зубамі за край і пацягнула. Хвост служыў ёй балансірам, а рукавічка шоргала ззаду, нібы маленькія сані без снегу.

Ля пня сядзеў Вожык Кузьма і складаў у кучку жоўтае лісце. На адной яго калючцы вісела старая злёная анучка. Вавёрка паклала рукавічку перад ім. — Кузьма, можа, ты згубіў? — спытала яна. Вожык асцярожна сунуў у рукавічку пярэдняю лапку. Лапка пралезла, а калючкі на спіне адразу паднялі рукавічку, як палатняны каўпак. Кузьма крутануўся, рукавічка з'ехала яму на нос, і ён чхнуў так, што лісце пасыпалася назад на галаву. — Не мая, — засмяяўся ён. — Мне б у такой давялося хадзіць заднім ходам.

Вавёрка стрэсла з рукавічкі лісток і рушыла да арэшніку. Там трусіла галіны Зайчыха Лада, а трое яе зайчыкаў чакалі ўнізе, калі ўпадзе што-небудзь смачнае. — Паглядзіце, ці не ваша? — Вавёрка падсунула рукавічку. Лада прыклала яе да вуха, потым да лапкі і паківала. — У нас няма такіх чырвоных. А мае зайчыкі любяць усё цягнуць у хатку, — дадала яна і строга зірнула ўніз. Адзін зайчык ужо залез у рукавічку цалкам і высунуў адтуль адно вуха. — Вось бачыш? Яна яму як палатка, а не як рукавічка.

Рукавічка зрабілася яшчэ цяжэйшай, бо ўнутры застаўся арэх, які выпаў з куста. Вавёрка выкаціла арэх лапкамі, паклала яго на пень для зайчыкаў і зноў пацягнула знаходку. Яна не хацела проста пакласці яе пад кустом: гаспадар мог вярнуцца, не ўбачыць, змерзнуць і засмуціцца. На павароце сцяжынкi Вавёрка ўбачыла новыя сляды, але яны аказаліся слядамі галубоў. Галубы хадзілі так важна, быццам мералі зямлю маленькімі лінеечкамі.

Далей сцяжынка прывяла да лаўкі пад высокай елкай. На лаўцы ляжала блакітная дзіцячая шапка, прыціснутая каменьчыкам. Вавёрка падумала, што рукавічка напэўна належыць таму, хто згубіў шапку, і пачала аглядаць вакол. Але з-за елкі выйшла дзяўчынка Зося ў жоўтым сьвітры. Яна радасна схапіла шапку і надзела яе на галаву. — Рукавічак я не губляла, — сказала Зося. — У мяне сінія, абедзве ў кішэні. Вавёрка праверыла: сапраўды, з кішэні выглядалі два сінія пальчыкі. Давялося ісці далей.

Яна ўжо дайшла амаль да ўскрайку лесу, калі спынілася. На чырвонай воўне сярод ігліцы блішчэла маленькая крошка. Не арэхавае, не яловая. Вавёрка панюхала раз, другі, трэці — і нос яе задрыжаў. Рукавічка пахла яблыкамі, карыцай і цёплым цестам. Так пахне не лясны куст і не гняздо. Так пахне яблычны пірог, які пякуць каля хаткі. — Ага! — ціха сказала Вавёрка. — След не на зямлі. След — на рукавіцы.

Яна павярнула не да густых дрэў, а туды, дзе за кустамі віднелася хатка з карычневым ганкам. Да дзвярэй Вавёрка не падыходзіла. Яна села на нізкі плот, паклала рукавічку побач і стала чакаць. З адчыненага акна сапраўды цягнуўся пах яблычнага пірага. На ганку стаяў хлопчык Міхась у блакітным світры і глядзеў на сцяжынку так уважліва, што нават не заўважыў Вавёрку адразу. У адной яго руцэ была другая чырвоная рукавічка.

— Яна зляцела, калі я нёс талерку з пірагом цётцы Ніне, — уздыхнуў Міхась. — Я вяртаўся, шукаў, але вецер усё замёў. Вавёрка пачула знаёмы пах на яго пальцах, схапіла рукавічку за шэрую палоску і пацягнула да ганка. Яна ледзь не перакулілася на гладкай дошцы, але ўпёрлася заднімі лапкамі і дапяла знаходку проста да першай прыступкі.

Міхась прысеў, але не хапаў
рукавічку адразу. Спырша ён паклаў
побач маленькі кавалачак пірага
на талерцы. Вавёрка панюхала: вось
адкуль крошка і салодкі след! Потым
Міхась асцярожна ўзяў рукавічку,
надзеў яе на вольную руку і расправіў
пальцы. — Падышла! Дзякуй табе,
Вавёрка. Я ўжо думаў, што яна ляжыць
недзе пад лісцем і сумуе адна.

Вавёрка села на край плота і адкусіла драбнютку кавалачак пірага. Ён быў мяккі, з яблыкам і карыцай, але не такі салодкі, як твар Міхася. Хлопчык памахаў ёй абедзвюма рукавічкамі. Зося, што ішла сцяжынкай дадому, здалёк пазнала чырвоную палоску і таксама памахала. Нават Вожык Кузьма, мусіць, цяпер ужо ведаў бы, каму не трэба прымяраць рукавічкі на калючкі.

Вавёрка вярталася па сцяжынцы з пустымі зубамі, затое з лёгкім хвостом. Лёгкія сляды на зямлі па-ранейшаму амаль не было відаць, але яна больш не засмучалася. Для павароту яна заўважыла на ігліцы яшчэ адну крошку пірага, панюхала і пакінула яе мурашкам. А сама паскакала да свайго дрэва, час ад часу азіраючыся на хатку, дзе на ганку мільгалі дзве чырвоныя рукавічкі.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Спросить у встречного: «Это не твоя вещь?»

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На другі дзень Вавёрка заўважыла на сцяжынцы маленькі ключык з блакітнай стужкай.

След яблычнага пірага

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік TB-420-3F8C0FE6CA

След яблычнага пірага

Вавёрка знаходзіць на лясной сцяжынцы вялікую чырвоную рукавічку і вырашае адшукаць яе гаспадара. Добрая ўпартасць вядзе яе ад лясных сяброў да хаткі, дзе пахне яблычным пірагом.

7 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-420-3F8C0FE6CA